

Die nut van kleingroepe in 'n krisis

Ek is al seker vir 30 jaar deel van een of ander kerklike kleingroep. Verskeie kere in my lewe, met krisisse en probleme, was dit die lede van die kleingroepe, my uitgebreide gesin, wat my ondersteuningsnetwerk gevorm het en my vangnet was wanneer ek nie altyd geweet het of ek nog kan nie. Daarom dat kleingroepe vir my so belangrik is en ek dan ook ouderling van kleingroepe in die Kragga Kamma gemeente is. Nou, was en is die ondersteuning weer so - en die keer meer as ooit vantevore.

My man, Gert, is vroeg in Junie 2021 met Covid-19 gediagnoseer en twee dae later het ek ook positief getoets vir die virus. Hy het egter vining baie siek geword en op 17 Junie is hy in die hospitaal opgeneem en dadelik op 'n ventilator geplaas. Wanneer iemand op 'n ventilator is, beteken dit dat daar 'n pyp af in die lugweg geplaas word sodat suurstof na die longe gepomp kan word. Die pasiënt word dan heeltemal gesedeer. Dit gee die liggaam kans om die infeksie in die longe te beveg terwyl die ventilator vir die pasiënt asem haal. Ek kon dus glad nie met my man kommunikeer nie en met die Covid protokol van hospitale, hom uiteraard ook nie besoek nie.

Die dokter van noodgvalle, waar hy aanvanklik gestabiliseer is, sowel as die internis wat beheer oorgeneem het toe hy in intensiewe sorg opgeneem is, het beide my duidelik laat verstaan dat hy dit dalk nie sal maak nie. Hy was regtig baie siek. Covid longontsteking

Gert het reeds terwyl hy nog tuis was begin suurstof gebruik omdat die suurstofvlakke in sy bloed net nie op veilig was nie. Ek het ook die virus gehad en hoewel ek nie so siek was nie, het ek ook nie wonderlik gevoel nie. Tussen ons selgroep en my Bybelstudiegroepe, hoef ek nooit oor kos te dink nie, dit het net opgedaag. Ons is regtig so bederf. Nie net met kos nie, maar ook met omgee en gebede.

Nadat Gert hospitaal toe is, het die ondersteuning net meer geword. My medikasie is vir my gaan haal, nog steeds het kos opgedaag, toe ek nie meer aansteeklik was nie, het die kuiers begin. Een vriendin van my bybelstudiegroep sou laatmiddag kom kuier – die moeilikste tyd van die dag vir my en die honde, want dan sou Gert normaalweg huis toe kom. Sy het maar net by my kom sit en dit was wonderlik. 'n Ander uit die selgroep het vir my 'n trooskombersie gebring. En elke blokkie van die kombers kon my op 'n ander manier troos. Ander het net saam met my gaan stap.

Toe Gert se long platgeval het na ongeveer 10 dae in die hospitaal, was dit 'n selvriendin wat my hospitaal toe geneem het omdat sy my nie self wou laat bestuur nie en daar gewag het terwyl ek na intensiewe sorg is, nadat die dokter ingestem het dat ek hom mag besoek. Die doktersvriendin wat gereël het dat ek hom mag gaan sien, was ook in 'n vroeëre sel van ons. En dis hoekom ons sulke wonderlike bande gehad het. Dis ook sy wat saam met my langs hom gebid het terwyl ons hande net 'n plekkie gesoek het om aan hom te raak waar daar nie pype aan hom was nie.

Gert was op die ou end 40 dae aan die ventilator gekoppel, 48 dae in intensiewe sorg en toe daarna oorgeplaas na Aurora rehabilitasie hospitaal. Voor iemand daarheen gaan, doen die hospitaal 'n behoorlike ondersoek om uit te vind hoe die situasie tuis is en of die pasiënt en

familie 'n ondersteuningstelsel het. Op daardie vraag kon ek so lekker antwoord, dat ons geen bloedfamilie in Port Elizabeth het nie, maar 'n wonderlike ondersteuningstelsel. Ons gemeenskap van gelowiges, wat by ons huidige selgroepe, my Bybelstudiegroepe en Gert se manngroep begin en dan verder gaan na al die selgroepe waarvan ons vantevore deel was en op die ou end na die hele gemeente en alles waarby ons betrokke is of was, het ons met gebed en soveel meer gedra deur die moeilikste tyd van ons lewens. Ek kan eerlik sê dat daar dae was dat ek so oorstelp van hartseer, verlange en selfs 'n bietjie vrees was dat net die ondersteuning van die mense van hierdie kleingroepe my weer opgebeur het.

Ons Covid-pad is nog nie verby nie, want Gert het nog nie volkome herstel nie en daar is dae waarop ek en hy seer sekerlik moedeloos voel. Ons is beide deur trauma, Gert se trauma was liggaamlik en geestelik en myne natuurlik meer geestelik. Ek kon nog baie lank vertel van hoe God ons gedra het, liedere, teksverse en soveel meer wat duidelik na my aangegee is en die manier is waarop ons Drie-enige God ook in die tyd met my gepraat het. Ook hoe die Heilige Gees ons beide bygestaan en aangemoedig het. Maar die grootste hulpmiddel wat God vir ons gegee het, was en is nog steeds die gemeenskap van gelowiges wat ons dra, saam bid en die pad met ons stap.

En dan vra jy nog hoekom het ek 'n kleingroep nodig? My wens vir elke gemeentelid is om deel te wees van so 'n kleingroep sodat jy ook gedra kan word wanneer jou voete nie meer vorentoe kan nie en jy ook regtig kan ondervind wat dit beteken wanneer jy met liefde omvou word.

En wie was daar toe ek hom uiteindelik na 63 dae weer huis toe kon bring, natuurlik selvriende.